

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΗΧΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Διευθυντῆς Ν. ΦΑΛΗΡΕΥΣ ΒΕΗΣ

Συντάκται Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ.

ΤΗ: ΣΥΓΝΕΡΓΑΣΙΑ: ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΩΝ.

Ἐκδότηι: Κ. ΖΙΒΙΔΗΣ ΚΑΙ ΣΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φυλλάδιου: Ἄλ. Παπαδοπούλου «Τὸ σκούντημα». — Ι. Γρ. «Ἡ αὐτόματος γένεσις καὶ ὁ Pasteur». — Ἡ. Σταύρου «Ἡ Ἀχαριστία» (μῦθος). — Γρυπάρη «Σὺν Περικλῆσι» (ποίημα). — Ν. Θ. Φ. «Τελευταῖαι ἀνακλύψεις καὶ ἐφευρέσεις». Ἐξωφύλλου: Ὅροι συνδρομῆς. — Σάνκο Πάνδας «Ἀπογευματινὴ». — Γ. Ι. Κάβ. «Ἀνάλεκτα»: «Καῦσις ἢ ταφή τῶν νεκρῶν». — «Σχέδια διὰ τὴν παγκόσμιον ἐκθεσιν τοῦ 1900». — «Ἀνάστασις τῶν νεκρῶν». — «Ἡ Λεγεὼν τῆς τιμῆς». — «Περὶ γραμματισμῶν». — «Ἀστεῖα κτλ.».

ΠΡΟΣΕΧΩΣ: Ψυχῶν «Τὰ σεκέρια». — Ἀργύρου Ἑθελιώτη, «Ὁ ἀνήφορος τοῦ τεχνίτη». — Ἄλ. Πάλλου, «Ἡ Σοπολιώτισσα». — Ξενοπούλου «Ὁ Ψυχοπατέρας» (δρῆμα) κτλ.

Adresse: N. PHALÈRE BEY

Directeur de "L'ECHO LITTÉRAIRE,,

12 Rue Haratchi, Galata - Constantinople.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις Κ. ΖΙΒΙΔΟΥ καὶ Σας, Γαλατῶ, δὲ'ς Χαρατσί, ἀριθ. 12.

1896

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Έν Κωνσταντινουπόλει Γρόδια 40
 (Ταχυδρομικώς) " 54 ή σφράγκα χρυσῶ 12
 Τιμή τοῦ φύλλου " 1

Ἐπειδὴ ἡ ἐκδοσις ἀρχεται ὀριστικῶς τὸ Σάββατον 3]15 Φεβρουαρίου παρακαλοῦνται οἱ κάτοχοι ἀγγελιδῶν νὰ ἐπιστρέψωσι τοὺς καταλόγους τῶν συνδρομητῶν ὅσον οἶόν τε τάχιον εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Φιλολογικῆς Ἠχοῦς, ὁδὸς Χαρατσῆ, ἀριθ. 12. Γαλατῶ.

Ὡς μυθιστόρημα ἐπροτιμήσαμεν νὰ συνεχίσωμεν τὴν «Καρδίαν σκεπτικιστοῦ» τὸ λεπτότατον καὶ πλῆρες παρθενικοῦ ἀρώματος ἔργον τοῦ H. Ardel τὸ ὅποιον ἔμεινεν ἀτελείωτον κατὰ τὴν Α' περιόδον τῆς Ἠχοῦς. Δι' ὃ

Εἰς τοὺς νεοὺς συνδρομητὰς

τοὺς προπληρώνοντας μέχρι τέλους Φεβρουαρίου τὴν ἐτησίαν τῶν συνδρομῶν παρέχονται δωρεὰν τὰ 13 διπλᾶ (208 σελίδες) φυλλάδια τῆς Α' περιόδου τῆς «Φιλολογικῆς Ἠχοῦς», ὁπλαδὴ ὀγκώδης τόμος μὲ ἑκτακτον ποικίλιαν περιεχομένων. Εἰς τοὺς κατὰ φυλλάδιον ἀγοραστὰς δίδεται ἀντὶ 3 γροσίων τὸ εἰς τὰ προηγούμενα φυλλάδια ἐκδοθὲν μυθιστόρημα ἀνατυπούμενον εἰς μικρὸν σχῆμα, ἢ ἀντὶ 15 γροσίων τὰ 13 φυλλάδια τῆς Α' περιόδου.

Εἰς δὲ τοὺς προπληρώσαντας τὴν ἐτησίαν αὐτῶν συνδρομῶν τῆς α' περιόδου τὸ φύλλον παρέχεται δωρεὰν μέχρι τοῦ τέλους τοῦ α' ἔτους τῆς Β' περιόδου.

ΑΠΟΓΕΜΑΤΙΑΝΗ

Ὁ σεβαστὸς παρφέντης μου, ὁ ἀθάνατος Δὸν Κιστότος, ἀνέθεσε σ' ἐμένα τὸν ταπεινὸ δούλὸν τοῦ νὰ γράφω κάθε Σάββατον γιὰ τὴν Ἠχώ, ὅσα βλέπομε ὅλη τὴν ἐβδομάδα.

Μὰ τώρα εὐθύς ἐξ ἀρχῆς μοῦ εἶπε—Σάνκο, γύρισε τὴν παντοδύναμη ματιὰ σου καὶ ἴδε, τί ἔκαμαν ὅλο τὸ ἐνενηντα πέντε, ὅσοι βλαστοῦν πέννα στὰ χέρια τους.

"Αχ! ἐντολὴ μεγάλη, μὰ σεβαστή. Τί νὰ σᾶς πῶ, καλλίτερον εἶχα νὰ μὲ ξαναστείλῃ εἰς ἀναζήτησιν τῆς Δουλοσινέ του. Ξεύρετε γιὰτί; γιὰτί ὅποιος ἐπιχειρήσει νὰ γράψῃ γιὰ τὸ βιβλίον αὐτὸ θέμα, θὰ μοιζῆ ἢ μελέτῃ του μὲ ληξικαχικὸ βιβλίον.

Ναί, πέθανε ἡ «Ἐστία» ποῦ ὅποιος ἔφριχτε μιὰ ματιὰ στὲς σελίδες τῆς, «ἤξευρε πόσοι ἔγραψαν καὶ πῶς ἔγραψαν», ὅπως ἔγραφε μιὰ φορὰ ὁ κ. Γρυπάρης. Ἡ «Ἐστία» ποῦ ὡς τὴν τελευταίαν στιγμὴν τῆς, δὲν παρεστράτησε ἀπ' τὸ μεγάλο τὸ ἀθάνατον πρόγραμμά τῆς. Ὅλους μᾶς ἐπύκρνε ὁ θάνατός τῆς, μὰ πόσο νὰ ἐπύκρνε ἐκεῖνον ποῦ στὰ χέρια του ξεψύχησε, ἐνῶ ὁ ἴδιος, μιὰ πέννα φτερωτῆ, καλαίσθησι

ἀρταστη, καλλιτέχνης ἀληθινός, ποῦ στὴν ἱστορίαν τῆς φιλολογίας μας, κατέχει θέσι ζηλευτῆ, δὲν ἐμπόρεσε, ἀχ! δὲν ἐμπόρεσε νὰ βρῆ ἀθάνατον νερό καὶ νὰ τὴ σώσῃ.

Πέθανε ἡ «Ἐστία» καὶ τὴν ἔκλαυσαν ὅλοι. Πέθανε ὁ Παρνασσός ποῦ τὸν ἐξέδιδεν ὁ Μπάμπης Ἄνινος καὶ ὁ δικός μας ὁ Σαμαρτσίδης. Καὶ τὸ σοβαρὸ καὶ αὐστηρὸ «Παρνασσὸν» τὸν λυπήθησαν πολλοί.

Τώρα γεννήθησαν δὲ τρία ἄλλα περιοδικά, ποῦ τὴν πρώτη θέσι κατέχουν τὰ «Ὀλύμπια» τοῦ κ. Ἄνινου.

Ὁ Θεὸς νὰ τὰ πολυετῆ. Σωστὸ ληξικαχικὸ, τί λέτε;

Ἡ «ἐφημερίδα τῶν κυριῶν» στὰ ἀθρὰ καὶ παντοδύναμη χερσὶν τῆς διευθυντρίδος τῆς, ἐξακολουθεῖ τὸ δρόμον τῆς, χωρὶς νὰ σκοντάψῃ. Ἀστραποβολοῦν μέσα στὶς δίπλες τῆς σὰν κρύσταλλα, τὰ ἀθρὰ τὰ ἀνυπόγραφα καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ ὑπογραμμένα σπινθηροβολοῦν κ' ἐκεῖνα.

Μὰ μιὰ σπουδαία καὶ χαροποιὰ εἶδησι ποῦ θὰ μεταδώσω εἶναι ὅτι ἡ ἐφημερίδα στὴν Ἀθήνα κατὰλαβε τὸν προορισμό τῆς.

Ἡ «ἐφημερίδα» τώρα ἐκεῖ κάτω, δὲν πληροφορεῖ μόνον πόσοι ἄγριοι καὶ πολιτισμένοι σκοτώνονται, ὅλη μέρα, οὔτε τὸ κόμμα τὴν σκοτίζει ὅπως διόλου.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΗΧΩ

ΤΟ ΣΚΟΥΝΤΗΜΑ

Ἐστὶν λατρευμένη φίλη μου ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΜΑΓΝΗ (Τὸ γένος Καλλιάνκου).

- Ἐπεσε 'στὴ θάλασσα.
- Ποιός;
- Ἐνας ἄνδρας.
- Ὅχι, μιὰ γυναίκα. Τὴν εἶδα.
- Παιδί ἦταν.
- Δὲν θὰ γλυτώσῃ.
- Ἄαααα!
- Ἐνα γιὰτρό! Ἐνα γιὰτρό! λειποθύμησε ἡ Ἄννα μου.
- Χαλαρώστε τὸν κορσὲ τῆς.
- Ἄχ! εἶνε τόσῳ εὐαίσθητη!

Αὐτὰ ὅλα, ἐλέγοντο μέσα εἰς ἕνα ἀτμόπλοιο τῆς Μυχουσιέ, ἀπὸ κείνα ποῦ ἐκτελοῦν τὴν γραμμὴν τῶν Πριγκηπονήσων. Ἐλέγοντο ἡ καλλίτερα ἐπετοῦσαν, ἢ ἔβγαζαν μὲ δυσκολίαν ἀπὸ τὰ τρέμοντα χεῖλη τῶν φοβισμένων ἐπιβατῶν, οἱ ὅποιοι ὅλοι συνεσφίγγοντο διὰ νὰ ἴδουν τὴν θάλασσαν, ἢ ὅποιαν κατέπιεν ἀνθρωπίνην ὑπαρξιν.

Δὲν εἶχε τίποτε ροθερὸν ἢ ἀνθρωποπάγος θάλασσα. Γαληνιαία καὶ λεία, μὲ ἀνεπίσθητους βυτίδας, ἄφριε νὰ ὀλισθαίνουσαν ἀνύποπτα λέμβοι καὶ ἀκάτια. Ὁ ὀφθαλμὸς ἐθαύμαζε τὴν γλώσσαν τοῦ Φενέρ-Μπαχασέ, πρασίνην μὲ τὸν λευκὸν φάρον τῆς.

Ὁ κ. Χαρίλαος Χαρίσης, ἐδίπλωνε μεθοδικῶς τὴν ἐφημερίδα, τὴν ὅποιαν κατέφαγεν ὅλην καὶ ἀφοῦ τὴν ἐτοποθέτει εἰς τὸ θυλάκιόν του μὲ προσοχὴν, ἐξεδίπλωνεν ἄλλην, τὴν ὅποιαν ἐλάμβανεν ἀπὸ ἄλλο θυλάκιον.

Αἱ φωναὶ τοῦ ὄχλου καὶ τῆς ἀπελπισίας τὸν ἠνώγησαν καὶ ἐσηκώθη, χωρὶς νὰ διπλώσῃ τὴν ἐφημερίδα του· ὅχι διὰ νὰ πληροσρηθῆ, τί συμβαίνει, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ κἀνὲν κενὸν διαμέρισμα, ἐντὸς τοῦ ὅποιου νὰ ὀχυρωθῆ.

Τὸ ρεῦμα τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἔτρεγον, τὸν παρέσυρε καὶ μὲ ὅλας τὰς διαμαρτυρίας του, εὗρέθη εἰς τὴν πρώτην σειρὰν καὶ μὲ σχισμένην ἐφημερίδα.

Ἐστράφη νὰ διαμαρτυρηθῆ καὶ νὰ ἀνακαλύψῃ ἴσως τὸ τεμάχιον, τὸ ὅποιον ἔλειπεν, ὅταν ἠσθάνθη βίαιον κλονισμόν καὶ εὗρέθη εἰς τὴν θάλασσαν.

Δὲν ἦτο Χριστὸς καὶ ἐπομένως δὲν ἤξευρε νὰ πε-

ριπατῆ ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ἀλλ' ἤξευρεν, ὅπως οἱ περισσότεροι Κωνσταντινουπολίται νὰ κολυμβᾷ.

Ἐξάρνα, ἐνῶ εὔρε τὴν ἰσορροπίαν του, ἠσθάνθη νὰ ἐλκωνται τὰ ἐνδύματά του.

Πῶς νὰ τὰ ὑπερκασιση αὐτὰ τὰ ἐνδύματα, τὰ ὅποια ἦσαν ἡ ἀπόλειά του. Ἄ... ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν του καὶ πρὸ τῶν ὑπερμέτρως ἀνοικτῶν ὀφθαλμῶν του, παρήλασεν ὁ ἥσυχος καὶ ἀμέριμος βίος του καὶ τὸ ὄνειρον τὸ ὅποιον ἀπὸ πολλοῦ ἐθώπευε: νὰ νυμφευθῆ τὴν φίλην τῆς ἐξαδέλφης του, ἅμα αὐξήθῃ ὁ μισθός του.

Δὲν ἤξεύρω ἂν ὕγρανε τὸ πρόσωπόν του ἐν τῇ πολλῇ δάκρυα ἄλμυρά. Τὸ βέβαιον ἦτο, ὅτι τὰ ἄλμυρά τῆς Προποντίδος νερά, ὡς νύμφης συμπονούσης δάκρυα, τὸν ἐθώπευον τώρα, διὰ νὰ τὸν πνίξουν κατόπιν.

Ἦκουσε κρυγὰς, εὐχὰς, καὶ ἐπὶ τέλους ἤκουσε καὶ Ζήτωωωωω! παρατεταμένα.

Ὁ κ. Χαρίλαος Χαρίσης, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ θὰ ἔκλειεν εὐχαρίστως τὰ ὄτᾳ του, ἂν δὲν τοῦ τὰ ἔκλειε τὸ ὕδωρ.

Δὲν ἐσκέπτετο πλέον τίποτε, οὔτε τὰς ἐφημερίδας, τὰς ὅποιαι εἶχε στὸ θυλάκιόν του ἀδιάβασταις, καὶ αἱ ὅποιαι αὔριον θὰ ἐκυκλοφοροῦσαν μὲ ἕν μικρὸν χρονικόν, μὲ μικρὰ γραμματάκια γραμμένον. Μικρὸς κ' αὐτὸς ἀσήμαντος ὑπαλληλίσκος, μὰ ἴσως ὁ θάνατός του, ὁ ἀσήμαντος θάνατός του, ποῦ προῆλθε ἀπὸ ἕνα σκούνημα, νὰ φέρῃ δάκρυα μικρὰ εἰς τὴν ἐξαδέλφην του καὶ εἰς τὴν φίλην τῆς.

Ὁ κ. Χαρίλαος Χαρίσης, ἐψιθύρισε πρὸσευχὴν.

Ἐξάρνα ἐζύπνησε καὶ βέβαια θὰ εὕρισκετο εἰς τὸν παράδεισον.

Ἐνας κύριος μὲ ροζέτα 'στὴν κουμπότρυπα, τὸν καλοέβλεπε μὲ ἀγαθότητα· καὶ ὁ κύριος αὐτὸς φορεμένος μὲ μαῦρα βούγα, δὲν εἶχε καθόλου τὸ ἐξωτερικὸν κατοίκου τοῦ παραδείσου.

Μήπως οἱ Φράγγοι ἔχουν δίκην καὶ ὑπάρχει καθαρτήριο;

γῆν του. Κατὰ τοῦτο λοιπὸν ἐποίειλεν ὁ ἴδιος τὸ πείραμα τοῦ Pouchet, ἐφαρμόσας αὐτὸ ἐπὶ τῶν μάλ-
λα ὑποκειμένων εἰς ζύμωσιν ὑγρῶν. Ὑπέβαλεν αὐτὰ εἰς
βροσμὸν ἐντὸς ὑαλίνων σφαιρῶν, ὅπου εἰσεχώρει ὁ ἀήρ
ἀφοῦ προηγουμένως διήρχετο διὰ σωληνίσκου ἐκ
πλατίνης πεπυρακτωμένου μέχρι ἐρυθροπυρώσεως.
Ἦν δὲ προλάβῃ καὶ τὴν ἐνστασιν ὅτι τὸ πῦρ, ἐκτὸς
τῶν σπερμάτων, κατέστρεφε καὶ εἰδικούς τινες πρᾶ-
γοντας, ὡς τὸ ὄζον, ἀπαραίτητον ἴσως διὰ τὴν αὐ-
τόματον γένεσιν, περιορίσθη ἀπλῶς εἰς τὴν διέλιψιν
τοῦ ἀέρος, τὸν ὅποιον τοιοῦτοτρόπως εἰσήγε εἰς τὰς
σφείρας διὰ μέσου σωληνίσκου πλήρους βάμβακος.
Οὐδεμία παρουσιάσθη γένεσις, ἐνῶ ἀπεναντίας διὰ
τοῦ ἰδίου βάμβακος, τὸν ὅποιον ἐχρησιμοποίησε
πρὸς διέλιψιν τοῦ ἀέρος, προὐκλήσε κατόπιν τὴν ἐμ-
φάνισιν τῶν ὀργανισμῶν τὸ αὐτὸ δ' ἀποτελέσμα
ἐπέφερον καὶ ἡ γρῆσις ἀμιάντου, τοῦ ὄρου τοῦτου
βάμβακος, τὸν ὅποιον μετεχειρίσθη διὰ νὰ πολεμήσῃ
τὴν τελευταίαν τυχὸν ἐνστασιν, ὅτι ὁ βάμβαξ ὡς ὀρ-
γανικὴ ὕλη ἠδύνατο νὰ εἶναι ὁ φορεὺς, ὁ προκαλῶν
τὴν ἐμφάνισιν τῶν ζώντων ὀργανισμῶν ἐν τοῖς ὑγροῖς.

Ἡ σφοδρὰ ἀκαδημεικὴ πᾶλη, ἣτις διεξήχθη με-
ταξὺ τοῦ Pasteur ἀφ' ἐνός καὶ τῶν Pouchet καὶ
Joly ἀφ' ἑτέρου, ἀρῆκεν ἀναμφισβήτητον τοῦ πεδίου
κύριον τὸν πρῶτον, ἂν καὶ κατὰ τύπους ἡ μάχη ἔμει-
νεν ἀκριτος· ἡ Ἀκαδημία δὲν ἐξέδωκεν τὴν ἀπόφαι-
σιν της, ἐπειδὴ οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Pasteur ἔκρινον ὅτι
δὲν ἠδύνατο ν' ἀποδεχθῶσιν τὰς συνθήκας, ὑπ' ἃς ἔ-
μελλε νὰ γίνῃ τὸ τελειωτικὸν πείραμα δημοσίᾳ. Ἄν
ὅμως σκεφθῶμεν ὅτι οἱ μικροοργανισμοὶ, περὶ ὧν ἀνέ-
φερον ὁ Pouchet, ἔχουσιν ἤδη σύστασιν λίαν περιπλο-
κὴν καὶ ὀργανῶσιν ἀρκούντως ἀνεπτυγμένην, φαίνεται
ὅτι ἡ βεβαίωσις, ἡ προκαλέσασα τὴν πολυθρόνητον
πολεμικὴν, δὲν ἦτο πολὺ σοβαρώτερα τῆς τοῦ Van
Helmont.

Διὰ τοῦτο ὅμως δὲν ἐπεπαί ὅτι εἶχον δίκαιον καὶ
μερικὰ φιλοσοφικὰ σχολία, ὅπως π. χ. καὶ ἡ ἀν-
τιπροσωπευομένη παρ' ἡμῖν ὑπὸ τοῦ σοφοῦ πρεσβύτου
κ. Σκαλτσούνη, νὰ σπεύσωσιν εἰς ἐξγῶγὴν πορισμά-
των ἀρκούντως βεβιασμένων. Τὸ συμπέρασμα τῆς
ἐργασίας τοῦ Pasteur, σοφοῦ ἀληθῶς θετικιστοῦ,
ἀνταξίου τοῦ αἰῶνος μας, καὶ στενῶς περιοριζομένου
ἐντὸς τοῦ ἀσαλεύτου ἐδάφους τῶν πραγμάτων, δὲν
δύναται νὰ θεωρηθῇ παρὰ ὡς γνῶσις προσωρινή,
ἀρκετὴ ὅμως βεβαίως διὰ νὰ μᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ
πάσης πλανηρᾶς παραστρατεύσεως. Καὶ ἀκριθῶς ὑπ'
αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἐφρόντισε καὶ ὁ ἴδιος νὰ διατυπώσῃ
τὸ συμπέρασμα του, καὶ καθαρῶς ἐξήγγειλε τὴν
διάθεσιν του ταύτην, ὅταν λέγῃ: «Ὅχι, οὐδεμία ὑ-
πάρχει γνωστὴ σήμερον περίστασις, ἣτις ἐπιτρέπει
νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι ὄντα μικροσκοπικὰ ἔρχονται
εἰς τὴν ζωὴν ἀνευ σπέρματος, ἀνευ γονέων ὁμοίων
πρὸς αὐτά.»

Μεταξὺ ταύτης τῆς ἀποφάνσεως καὶ ἐκείνης τοῦ
Flourens π. χ. ὅταν λέγῃ: «Ὅχι δὲν ὑπάρχει λοι-

πὸν αὐτόματος γένεσις:» χαίνει ἄβυσσος, τὴν ὅποιαν
δὲν ἐπαρκοῦν νὰ γεμίσουν τάφελῃ μεταφυσικὰ ἀκρο-
βατήματα καὶ ὅλη ἡ καλὴ πίστις ἐκείνων, οἵτινες ζη-
τοῦν ὑπερδύνατον νὰ προσβιβάσωσι τὰ πάντα πρὸς
μίαν ἐκ τῶν προτέρων θεθειμένην ἀρχὴν ἢ δόξαν.
Αὐτοὶ ἀκριθῶς οἱ ἑτερογενισταί, ἢ διὰ νὰ εἰμεθα ἀ-
κριθέστεροι, ἐκείνοι οἵτινες σήμερον σκέπτονται ὅτι
ὑπάρχει ἡ ὑπὲρ κατὰ τινὰ περίοδον τῆς ζωῆς τοῦ
κόσμου ἀδιάληπτος τις μετάβασις ἀπὸ τῆς ἀνοργάνου
ὕλης εἰς τὸν ζῶντα ὀργανισμόν, ἐπωφελήθησαν ἐπι-
στημονικώτερον τῆς ἀποδείξεως τοῦ Pasteur καὶ
ὑπεχώρησαν ἐπὶ ἐδάφους μᾶλλον δυσπολεμήτου.
Ὑπεκατέστησαν δηλονότι εἰς τοὺς μικροοργανισμοὺς
τοῦ Pouchet τὸ πρωτόπλασμα, ὕλην δηλ. ζῶσαν
μὲν, ἐστερημένην ὅμως προφανοῦς ὀργανισμοῦ καὶ τὴν
ὅποιαν θεωροῦσιν ὡς τὸ δυνατὸν ἀποτελεσμα τῆς αὐ-
τομάτου μεταβολῆς ἀνοργάνου τινός οὐσίας, θεθειμέ-
νης ὑπὸ ἀναγκάσις τινὰς συνθήκας. Βεβαίως καὶ ἡ
τροποποίησις αὕτη δὲν παύει ὀλιγώτερον ἀπὸ τοῦ
νὰ εἶναι ὑπόθεσις, ἀλλὰ μήπως ἡ βλαστικὴ ψυχή,
ἡ ζωικὴ ἢ πλαστικὴ δύναμις καὶ πᾶσα ἄλλη οὐαδή-
ποτε ἀπόσωπος σχέσις καὶ μεσολάβησις μεταξύ τῆς
ὕλης καὶ τῆς ζωῆς, σημαίνουσι περισσώτερον ἐνώπιον
τῆς ἐπιστήμης;

* *

Δὲν ἀντέχω εἰς τὸν πειρασμὸν μιᾶς ψυχολογικῆς
παρτηρήσεως, ἡ ἀφορισμοῦ, ἂν μοῦ ἐπιτρέπητε. Τὰ
σπουδαιότερα πράγματα καὶ ζητήματα ἔχουσι πολ-
λάκις μίαν τινὰ ἀποψιν, ἢ συνοδεύονται τυχαίως ὑπὸ
τινας περιπτώσεως, ἡ ὅποια διαθέτει μὲν ἐπὶ τὸ ἀλ-
γεινώτερον τοὺς μᾶλλον τοῦ δέοντος εὐκισθήτους,
παρέχει δὲ συνηθέστερον τροφήν εἰς τὸ σκῶμμα, τὴν
γελωτοποιήσιν καὶ τὸν ἐκφυλισμὸν ἐκείνων. Ἡ περι-
ώνυμος ἐξαφνα ἔρις αὕτη τῆς αὐτομάτου γένεσεως
συνεδέθη ἀναποσπάστως μετὰ τῶν γνωστών... κωνσερ-
βῶν d'Appert. Ὁ Gay-Lussac, ἂν δὲν ἀπάτωμαι,
ὁ περιώνυμος χημικός, ἀπέδιδεν ἄλλοτε τὴν διατή-
ρησιν τῶν διαφόρων ὀργανικῶν προϊόντων, κατὰ τὰ
γνωστὰ συστήματα, εἰς τὴν ἔλλειψιν ὄξυγόνου. Ὁ
Pasteur, ἐν πλήρει τῇ θέρμῃ τῆς περὶ αὐτομάτου
γένεσεως πολεμικῆς, καὶ ὡς συμπέρασμα τῶν ἐπ' αὐ-
τῆς ἐργασιῶν του, ἀπέδωκε τὴν διατήρησιν ταύ-
την εἰς τὴν διὰ τῆς θερμότητος καταστροφήν τῶν
σπερμάτων καὶ εἰς τὴν παρακώλυσιν τῆς εἰσχωρήσεως
αὐτῶν, ἐνεκα τῆς ἐμμητικῆς ἐπιπωματώσεως τῶν
ἀγγείων.

Ἐχουν δίκαιον ἄρα γε ὅσοι συμβουλεύουν νὰ μὴ
λαμβάνωμεν τόσον ἐπὶ τὸ τραγικώτερον ἔστω καὶ
τὰ σπουδαιότερα πράγματα καὶ ζητήματα;

I. ΓΡ.

Η ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

(Μῦθος)

Μιά φορά στὲς ἀρχὲς τοῦ κόσμου, στὴν πρῶτην
πλάση, ὁ φθόνος μὲ τὴν κακία τᾶχαν σμίξῃ· εἶχαν
γίνῃ ταίρι.

Μὲ καιρὸ ἀπόχτησαν κι' ἓνα παιδί θηλυκό. Τὸ
παιδί τους σὴν κοπέλλα ἤθελε χάδια, περιποίηση,
μαθήματα. Αὐτὰ ὅμως οἱ γονεὶ της δὲν ἤξεραν ὁ
φθόνος μὲ τὸ ταίρι του εἶχαν ἄλλες σκοτούρες
καὶ δουλιές.

Λίγο καιρὸ τῆ βίασταξαν γιὰ παιδί τους· ὕστερα
τὴν ἔρριξαν στοὺς πέντε δρόμους.

Ἡ Καλωσύνη καθῶς, ἐπήγαινε τὸ δρόμο της, τὴν
εὔρηκε· εἶδε τὴν ὀρφανὴ της καὶ τὴ λυπήθηκε.

— "Ἄς τὴν κάμω ψυχοπαίδι, εἶπεν, καὶ τὴν
ἐπῆρεν κοντὰ της, στὸ σπίτι της.

Ἡ κοπέλλα αὖξαινε μὲ χάδια, μὲ χάρες καὶ φι-

λιά· ὅ,τι ποθοῦσεν ἡ καρδιά της τὸ εἶχεν ἀπὸ τὴν
Καλωσύνη· εἶταν εὐτυχισμένο θηλυκό. Τοῦ φθόνου τὸ
παιδί καὶ τῆς κακίας μέρα τῆ μέρα αὖξαινε κι' ὄμορ-
φενε· εἶχε γίνῃ κοπέλλα τῆς παντριᾶς...

Μιά μέρα ἡ Καλωσύνη εἶχε χάση τὸ ψυχοπαίδι
της· τῆς εἶχε φύγῃ κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὴν ἐπερί-
μενε μέρες κι' ἐβδομάδες μὰ δὲν ἐφαίνονταν· τῆς
εἶχε φύγῃ μ' ὅλα τὰ χαρίσματα... μὲ ὄμορφιὰ καὶ
ζωή, μὲ νεύατα καὶ πλούτια.

Μιά μέρα ἡ Καλωσύνη τὴν εἶδε νὰ περᾶσῃ ἀπὸ τὸ
σπίτι της· τὴν ἔκραξε, μ' αὐτὴ οὔτε γύρισε νὰ τὴν
κυτᾶξῃ· ἀκόμη ἐφοροῦσε τὰ χαρίσματα τῆς Καλωσύ-
νης... τὴν παλιά της μάνα εἶχε λησμονήσει.

Ἡ Καλωσύνη ἀπὸ τότες πολλὰς φορές τῆ συνάν-
τησε στὸ δρόμον της καὶ πάντα εἶταν ἡ ἴδια· τὰ
καλὰ ποῦ τῆς εἶχε κάμῃ δὲν ἐθυμιόνταν κι' οὔτε
στὴ γνώμη τᾶχε.

ΚΕΡΚΥΡΑ (Ποταμὸς)

ΗΛ. Α. ΣΤΑΥΡΟΣ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ἰστὴν *

Σὺ, ποῦ ἔχεις κάλλη γιὰ προικὰ καὶ χάρες γι' ἀντιπροίκια,
Γιὰ νὰ πατῆς νάνθιζουνε τανάδροσα χαλίκα,

Καὶ ποῦ γιὰ μὲ μονάχα

Ἦσκιον βαρὺν ἐσκόρπισε θανάτου ἢ ὄμορφιὰ σου,

Ἄκουσε κάτι ποῦ θὰ πῶ, γερότς ἴστα γόνατά σου,

Ἰσὰν παραμῦθι τάχα:

Τῆς λίμνης ἡ Νεραΐδα, ξωθὰ μαρμαροστήθα,

Ποῖχε τῆς μαύρης κόλασης ἴστα μαῦρα μάτια σπίθα,

Γυναίκεια ροῦχα ἐντύθη·

Περνᾶ ἀπ' τὸ δάσος τὸ ὑγρὸ, ποῦ τραγουδάει ὁ γκιώνης

Καί, σὴν ἐσὲ πεντάμορφη... Ἀγάπη μου, θυμώνεις;

Τὸ λέει τὸ παραμῦθι...

Ἦλθε στὴν κρήνα τοῦ χωριοῦ καὶ κάθισε, κι' ἀρχίζει

Τὰ ὀλόσγουρά της νὰ τραβᾷ μαλλιά καὶ νὰ ξεσχίζει

Τὸ κρινομάγουλό της,

Καὶ κλαίει τὸν ἀραβῶνα της, πῶς ἔπεσε καὶ ἐχάθη

Στοῦ πηγαδιοῦ τ' ἀνύλιαγα καὶ στοιχειωμένα βᾶθη,

Καὶ τρέμει τὸ γονιὸ της.

Περνοῦν διαβάτες γνωστικοὶ τὴ βλέπουν καὶ τραβοῦνε

Κάπου μὲ δυὸ γλυκόλογα τῆς ζαχαρογελοῦνε,

Κι' ἀπεδῶ πάνε κι' ἄλλοι...

ραν φαντασίαν! Πόσα παραδοξότερα τῶν παραδόξων τῆς Χαλμάς δὲν εἰμφορεῖ νὰ πλάσῃ. Πρῶτος ὁ Pierre Véron νανοῦρίζεται μὲ τὸ πολυμερὲν αὐτὸ ὄνειρον καὶ ἐξακολουθεῖ:

"Ἄν ἠλήθευε τὸ πρᾶγμα, λέγει, τί λαμπρὰ δουλειά. Αἱ κυβερνήσεις θὰ ἀπλάσσοντο τῶν ἐξόδων διὰ τὴν διατήρησιν τῶν καταδίκων. "Ὅλοι τότε εἰς πρόσκαιροι θάνατοι ὅπως εἰς πρόσκαιρα δεσμά. Ἐπίσης ποία ἀνάγκη ἀσφαλῶν φυλακῶν καὶ φυλάκων. Καθεὶς ὅταν ζυπνήσῃ ἅς σηκωθῆ νὰ φύγῃ".

Καὶ ἂν ἡ ἐφεύρεσις αὕτη ἐξήγειρε τὴν φιλοτιμίαν τῶν ἰατρῶν τῆς Εὐρώπης! Βεβαίως μὲ τὴν λαμπρότητον δὲν εἶναι τόσον εὐκόλῳ τὸ πρᾶγμα. Ἀρκετὴ δυσκολία διὰ τὸ κόλλημα, ἀλλὰ τί δὲν νικᾷ ἡ φιλοτιμία καὶ ἡ ἀμιλλα.

Τί τάχα; πόσοι ἐπιφυλιθογράφοι (κυρίως ἐν Γαλλίᾳ) δὲν τὸ ἀνεκάλυψαν; Ἐκεῖ ποῦ ἐξακολουθεῖς νὰ διαβάζῃς βλέπεις ἐξάρνα ὀλοζῶντανον στὴ μέση χωρὶς τὸ ἐλάχιστον σημεῖον στὸν λαϊκὸν τοῦ κάποιου τὸν ὅποιον ἐσκότοσταν καὶ ἐκλυσταν καὶ ἐθαψταν (καὶ ἔκκμηταν καὶ τὰ κόλλημά του κόντευαν νὰ πῶ) εἰς προηγούμενον κεφάλαιον. Δικτὶ ὁ Ponson du Terrail μεταχειρίζεται κουκλάκια ὅταν γράφει;

Ἐ, δά! ἅς μὴ παραπονούμεθα πάντοτε καὶ ἐμεῖς ἐδῶ, μήπως σ' ἐμᾶς ἐδῶ δὲν τὸ ἀνεκάλυψαν οἱ στοιχειοθέται (οἱ καύμενοι ἴσως εἶναι ἀθώωτεροι ἀγγέλων εἰς αὐτὸ) ὅ,τι μᾶς φαίνεται τόσον κιννοφανές καὶ διὰ τὴν Ἀμερικὴν; Κ' ἐδῶ δὲν εἶδομεν ἄπαξ τὸ ἐλάχιστον τοιοῦτους βρυκόλακας ἀκολουθοῦντας κηδεῖας συναδέλφων των;....

Ἀνθρωπίνῃ ἀδυναμίᾳ καὶ αὐτῇ. Καὶ πόσας δὲν ἔχομεν; τελευταῖος τόσος ἠγέρθη πάταγος ἐν Γαλλίᾳ διὰ τὸ παράσημον τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς. Παροικτήσεις ἐπὶ παροικτήσεων, ἄρθρα φλογερὰ εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς. Ἄλλ' αὐτὰ ὀλίγον μᾶς ἐνδιαφέρουν.

Δὲν προτιθέμεθα ἐδῶ νὰ παραθέσωμεν τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων των.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ Jules Claretι διηγείταί ὅτι ἐγνώρισεν γέροντα, ὅστις εἶχε παραστεῖ κατὰ τὴν πρώτην ἀπονομὴν τῶν σταυρῶν τῆς λεγεῶνος.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ, γράφει, ἐλάμβανε τὰς ἐρυθρὰς ταινίας ἐκ στρατιωτικῆς περικεφαλαίας καὶ τὰς διημοῖραζεν ἐπὶ παρουσίᾳ ὀλοκλήρου τοῦ στρατοῦ. Τόσῃν δὲ ἐξήσκει γοητεῖαν ἡ ἐρυθρὰ ἐκεῖνη ταινία, ὥστε νεαροὶ ἀξιωματικοί, ὅστις ἐθεώρει ἐαυτὸν ἀξίον τῆς τιμῆς ταύτης, καὶ ἐξάρνα, τίς οἶδε διατί, λησμονηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τόσον ἐπικράνησεν, ὥστε εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν κῦτοκτόνησεν.

Ὁ Μέγας ἐκεῖνος Ναπολέων ἔλεγε ὅτι θὰ τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τῆς συσσωματωθεί-

σης Εὐρώπης, ἐὰν δὲν εἶχε εἰς τὴν διάθεσίν του, διὰ νὰ πληρῶνῃ τὰς θυσίας, τὸ ἰδιαιτέρον τοῦτο νόμισμα.

Πόσῃν γοητεῖαν δὲν ἐξασκεί τὸ νόμισμα καὶ ἂν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δένεχε ἀξίαν, ὅταν εἰναιπεριζήτητον!

Πρὸ πάντων ὅμως τὰ χρυσὰ ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων ὁ ἦχος τόσον ὀρεκτικὴν ἀρμονίαν ἀποτελεῖ!...

Καὶ τί δὲν φαντάζεται ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ τὰ ἀποκτήσῃ;

Τόσον πολὺ ἐσυνθηθίσαμε εἰς τοιοῦτου εἶδους τεχνάσματα, ὥστε μᾶς φαίνονται ὅπως διόλου κοινὰ.

Τινὲς ὅμως ἐκμεταλλεύονται αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἄλλων.

Αὐτὸ εἶναι τὸ νοστιμώτερον. Κατορθόνουν οἱ ἴδιοι ὅ,τι οἱ ἄλλοι.....

Ἄγγλος ἔβαλε κατὰ νοῦν νὰ κάμῃ συλλογὴν γραμματοσῆμων κατεγώρισεν λοιπὸν εἰς τὸν λονδίνοιον χρόνον τὴν ἐξῆς ἀγγελίαν

«Κόρη ἡλικίας 20 ἐτῶν μελαχροινὴ καὶ ὠραία, ἔγουσα 800.000 φρ. προτὶκα καὶ 2 ἐκνοτουρία προβλεπομένη κληρονομίαν, ζητεῖ νὰ ὑπανδρευθῆ τίμιον ἄνδρα καὶ ἄνευ περιουσίας. Αἱ ἐπιστολαὶ εἰσονται δεκταὶ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ μηνὸς εἰς τὴν διεύθυνσιν: H. C. Millers εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος». Μετὰ τινος ἡμέρας ὁ εὐφυὴς Ἄγγλος εἶχε ἤδη 25,000 γραμματόσημα τὰ ὅποια ἀπετέλεσαν ἀκριτὰ στρογγύλον ποσόν.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ γραμματοσῆμων, τῆς μονομυκνίας αὐτῆς τοῦ αἰῶνος μᾶς, σημειοῦμεν ὅτι ἡ συλλογὴ τοῦ δουκὸς τῆς Ὑόρκης ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ Rotchild ἀντὶ 1,000.000 φράγκων. Τί μυκνία!

Δικαίως καὶ κάποιος ἔλεγεν ὅτι ἐὰν ἐβλέπομεν κάποιον νὰ συλλέγῃ καρφιά θὰ τὸν ἐλέγαμε τρελόκαίτοι τὰ καρφιά εἰμφοροῦν νὰ χρησιμεύουν, τὰ δὲ γραμματόσημα;

Ἐν συναναστροφῇ:

Μιὰ Κυρία—Τί πολλοὶ πνῆδεύονται ἐφέτος!

Εἷς Κύριος—Πρὸ πάντων οἱ ἄνδρες.

—!!!..

Ὁ Ἀγαθόπουλος πρὸς τὸν ὑπηρετήν του:

—Πῆρες 4 πατάτες σὲ μιὰ ὀκτ' ἐνῶ ὁ πλαγινὸς μᾶς πῆρε 12;

—Μάλιστα, κύριε, ἀλλ' αὐτὲς εἶναι μεγάλες, ἐνῶ ἐκεῖνες ἦσαν μικρῆς.

—Κούφιο κεφάλι, δὲν καταλαβαίνεις ὅτι ὁ 12 εἶναι τρεῖς φορές μεγαλύτερος τοῦ 4;

Γ. Ι. Καρ.